

ami az öröm s mindent, ami a fájdalom könnyeit facsarta ki szemökből. Számtalan történetet, szomorut is, vigat is, olvashatni ama képekről s a most elmondandó is bizonyára ott olvasható valamelyik, a pusztaság homokja alá temetett, karsu oszlopu templom falazatain.

Holdvilágos, csillagos éj volt; olyan éj, minőt csak Egyptom ege szül; hol a tél is csak abból áll, hogy erdő, mező a legbujább tenyészet színhelye, egész kiterjedésében pompás rét, egy virágtenger s a kalászkoknak mérhetlen oceánja; itt az éj is csak nevére nézve az, mert oly világos, hogy még az írónnal jelzett írás is elolvasható. A nap lementé után a keleti láthatáron fel-feltűnedeznek a csillagok s minél inkább előhalad az éj, annál pompásabb azok aranyszínü világa; az utolsó gőzpárák, melyek Olaszország különben oly tiszta egét ilyenkor eltakarják, itt le vannak emelve a mennybolto-

ezen ország sudar fája, a pálma mintájára büszkén fölemelkedő oszlopokon nyugszik; a tornác előtt, mely a palota főbejáratát képezi, jobbról-balról karsu obeliszkek, ezektől pedig a Nilus partja fölé sphynxek kettős sora vezet.

Néma csend köröskörül, csakis egy, ezen sphynx-soron végig vágató fiatal arabs délczege paripájának dobogása hallik; meg-meghuzza néha a kantárszárat s kifigyel a néma éjbe, nem-e valami vészes nesz háborgatja a csendet?

De minden nyugton van; csak néha-néha valami távoli mennydörgéshez hasonló robaj; ám a pusztaság lakója tudja, hogy ez a közel sivatag királyának, az oroszlának áthangzó ordítása, mely reá nézve vészt sehogysem jelezhet.

Midőn a két, a tornác előtt ör gyanánt álló obeliszkekhez ér, azok hosszan elnyúló árnyában leszáll a paripáról, azt egy közel álló pálma dere-

melyet nekem megnyitottál s e rövid ideig leg-alább hadd érzem a szerelmet egész valójában, egész fenségében, boruljak a nyakadba s oly kimondhatlan szenvedélylyel hadd karoljalak át.

— Te, szegény Lótos-virágom, te, a szemérmességnek eszménye, kinek küzdelmét vélt kötelessége ellen szívszakgatva láttam; a te szerelmed ne volna tiszta, mint neved, melyet oly jellemzően viselsz? nyugtatá meg őt az ifju, mialatt a palota tornácán elhaladva, egy falfestmények- és domborművekkel ékített kisebb terembe léptek.

— De hadd halljam, honnan jön életem virága, szegény szívem büszkesége, kérdé Lótos a keletiek virágos, szenvedélyes nyelvén.

— A bájos kis Phylae, szülőhelyed közvetlen szomszédságából, Syenéből; annak nagyszerű kőbányáit szemléltem meg és mondhatom, hogy bámulattal, mély hódolattal eltelve őseid óriási művei

Árvizi képek: Életmentés a szegedi »Makkos« erdőben.

zat magas ivéről s teljes pompájában engedik szemlélünk azt.

Itt ismerjük meg csak igazában az égi testek képeit, melyek különben elnevezésüket is itt nyerték először.

Most a csillagok aranyfénye a méltóságteljesen tova hömpölygő Nilus fodros habjaiban tükröződik vissza, melynek tőszomszédságában rengő buzakalászkok, távolabb tengeri-földek váltakozva a virágbab végtelen földjeivel s a lóhere zöld síkjáival gyönyörködtetik a szemet; amodább az indigo s a gyapot bokrai s tul rajta a talajnak már homokosabb részét a görögdinnye zöld tekéi lepik el.

De ott a láthatár szélén, amaz épület, melynek körvonalai a világos ég háttéréről oly élesen válnak el, az nem a természetnek alkotmánya, azt a kicsike parányi ember emelte oly óriási magasra. Gyönyörű palota az, tornáczsal, mely

kához köti s vigyázva széttekint, mintha várna valakit; s ime bármi finom volt hall- és lát-érzéke, nem vette észre az árnyban álló fiatal lánykát, csak midőn annak gömbölyü karjai már nyaka köré fűződtek s ajkai szenvedélyes csókban tapadtak az övéihez.

— Már nem leshettek, édes; azért jöttem ki magam a kertbe, hogy vezetőd ezuttal én legyek paradicsomunk felé; mert hisz még azt a pár percet is, mely alatt Mirjam bevezet, sajnálom s tőlem elrablottnak vélem. Ne hidd, ó ne hidd, hogy szemérmetlen vagyok, tevé hozzá szemlesütve; érzem, hogy nem illő annyira mutatnom irántad való határtalan szerelmemet; de hisz látod te is, mennyi harcra, mily önmegtágadásomba került, míg ennyire jutottam s tudod, hogy kevés, ó vajmi kevés ideig élvezhetem a boldogságot, rövid ideig láthatnom a mennynek kapuját tárva előttem,

azok műveltsége és gazdagsága iránt, némán álltam elmerülve ama vörös gránitszikla szemléletébe, mely 60' hosszú sziklatömb, három oldalon már is kifaragva, domborművek- és hieroglyphekkel ellátva, negyedik oldalával a sziklahegygel még teljes összeköttetésben van; hogy azok nem féltek, miszerint a sziklatömb leválása alkalmával baj esik rajta!

— Ó biztosak voltak azok a lefeszítés- és sziklarepszítésben! száraz faékek által eszközölték ezt, melyeket szintén ékalakulag a sziklákba vágott 3—4" széles, 8" mély s egymástól egy lábnyi távolban bevéselt lyukakba erősítették; az egész tömeget azután víz alá helyezték s a faékek kitérülése által a sziklatömb könnyen levált aljáról, többnyire oly helyzetben, hogy leválva azonnal hajóra szállíthatták. De Phylaeben, büszke pálmám, nem valál?